

Sygn. akt V CSK 393/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M. F.
przeciwko P. [...] Sp. z o.o. w R.
o stwierdzenie nieważności uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 marca 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania:

a) oczywistą jej zasadnością wskutek nieuwzględnienia interesu powoda w wytoczeniu powództwa o ustalenie (art. 189 k.p.c.):

b) potrzebą wykładni budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów przepisów art. 189 w związku z art. 316 k.p.c., w zakresie dotyczącym określenia chwili, w której musi istnieć interes prawny powoda w ustaleniu przez sąd stosunku prawnego lub prawa.

Tak umotywowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie jest w sprawie spełniona przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym tej przesłanki, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia art. 189 k.p.c.

Nie zachodzi także wskazana w skardze potrzeba wykładni przepisów art. 189 i 316 k.p.c. Według utrwalonego w orzecznictwie stanowiska, powód, aby jego żądanie o ustalenie stosunku prawnego lub prawa mogło być uwzględnione, musi

mieć interes prawny w ustaleniu stosunku prawnego lub prawa przez sąd w chwili zamknięcia rozprawy. Nie stanowią odejścia od tej linii judykatury powołane w skardze wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2000 r., I CKN 903/00, i 16 lutego 2012 r., III CSK 201/11. Z wyroków tych wynika tylko tyle, że jeżeli powód nie domaga się ustalenia istnienia określonego prawa w oznaczonej wcześniejszej chwili niż wskazana w art. 316 k.p.c. chwila zamknięcia rozprawy, to w chwili zamknięcia rozprawy musi istnieć nie tylko interes prawny powoda w ustaleniu tego prawa, ale i samo to prawo.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]

es